

– Žvaigžde, pabusk, – sušnibždėjo Eiva.

Vienaragė miegojo savo garde. Su užmerktomis akimis ir geltonų bei violetinių karčių garbanomis ant balto kailiuko ji atrodė tokia miela. Eiva suglostė šviesiai violetinę sruogą, styrančią tarp auksinių ir purpurinių Žvaigždės rago įvijų.

– Eiva? – vienaragė atsimerkė ir sunkiai atsistojo. – Dar ankstyvas metas net tau. Ar kas nutiko?

Eiva nusišypsojo.

– Ne, nieko nenutiko. Tik aš labai jaudinuosi! Vakar vakare mokytojai pranešė, kad šįryt, užuot ėję į pamokas, žaisime lobių medžioklę.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Pasiskirstę komandomis, mokyklos valdose ieškosime įvairių dalykų!

Žvaigždė sukluso.

– Regis, bus smagu!

Eiva linktelėjo.

– Pabudau galvodama apie lobių medžioklę, o pažvelgusi pro langą pamačiau tai, ką norėčiau parodyti ir tau. Eime!

Markstydamasi ir žiovaudama Žvaigždė nusėkė paskui mergaitę pro miegančių vienaragių gardus iki durų.

Eiva sustojo.

– Užsimerk.

Žvaigždė paklusniai užmerkė akis. Pamačius, kaip vienaragė ja pasitiki, Eivos širdį užliejo laimė. Uždėjusi ranką ant šilto Žvaigždės sprando, mergaitė išvedė ją į lauką.

– Dabar gali atsimerkti, – sušnibždėjo Eiva. – Pažvelk!

– Tai bent! – sumirksėjo Žvaigždė.

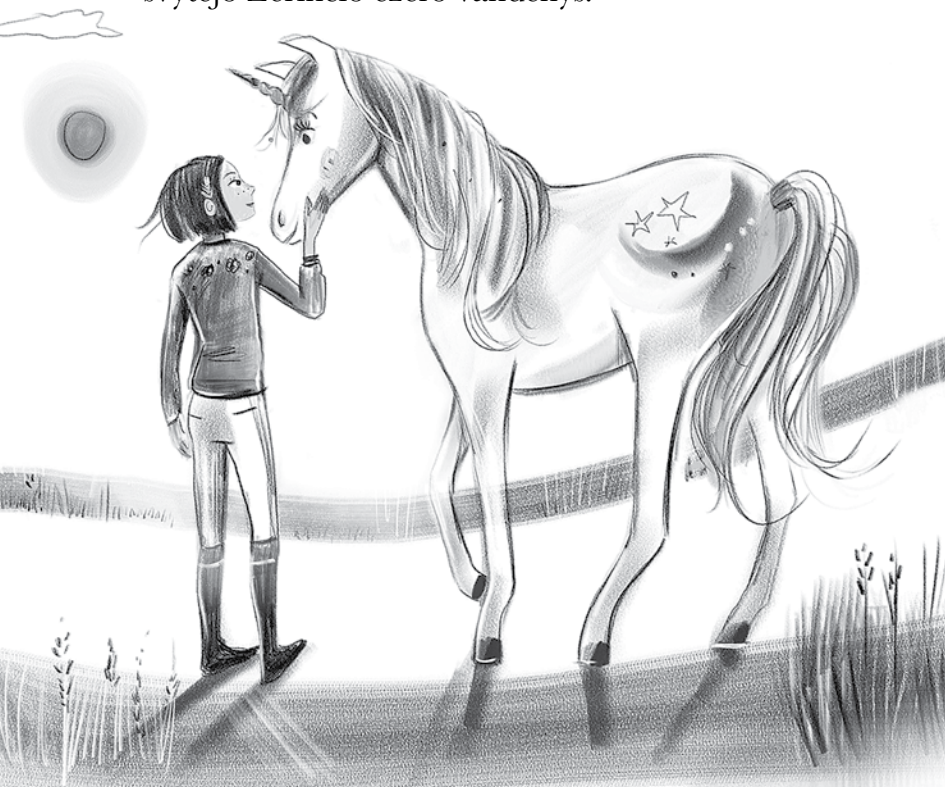

Eiva ir Žvaigždė

Palei horizontą buvo matyti tenkanti saulė. Jai kylant ir nušviečiant tarpeklį tarp dviejų kalnų, tamsus dangus raibuliavo oranžinėmis, rožinėmis ir aukso spalvomis.

– Argi mokykla neatrodo gražiai? – paklausė Eiva.

Kitoje pievelės pusėje Vienaragių akademijos marmuro sienos ir langų stiklai spindėjo nutvieksti tenkančios saulės, o tolumoje blizgėjo ir švytėjo Žerincio ežero vandenys.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Jau seniai nemačiau tokio gražaus saulėte-
kio, – prisipažino Žvaigždė.

Eiva nusišypsojo.

– Norėjau parodyti ir tau. Žvaigžde, artėja pa-
vasaris. Jaučiu jį ore! Eikime ir iki pusryčių pas-
dinkime mano naujuosius daigelius.

– Gerai sugalvojai, – žvaliai pritarė Žvaigž-
dė. – Aš kasiu duobutes.

– Nuostabu, – Eiva pabučiavo į purpurinę vie-
naragės žvaigždę kaktoje. – Labai džiaugiuosi,
kad mus suvedė kartu. Neįsivaizduoju, kaip būtų
reikėję draugauti su vienaragiu, kuriam nepatin-
ka sodininkystė!

– O aš negaliu net pagalvoti apie tai, kad ma-
no drauge būtų tapusi augalų ir gamtos nemylin-
ti mergaitė! – pasakė Žvaigždė. Jos šiltas kvėpavi-
mas kuteno Eivą ir vertė kikenti.

Mergaitė su vienarage buvo supažindintos
prieš tris mėnesius, sausį, kai abi atvyko į akade-
miją. Eiva vis dar negalėjo patikėti, kad iš tikrųjų

Eiva ir Žvaigždė

čia mokosi ir rengiasi tapti nuostabiosios Vienaragių salos sergėtoja.

Salą maitino stebuklingi vandenys, kurie kilo iš Žemės centro ir per fontaną patekdavo į Žėrintį ežerą. Upės plukdydavo vertingąjį vandenį po visą salą, kad jis padėtų klestėti Vienaragių salos žmonėms, gyvūnams ir augalams.

Sulaukę dešimties metų vaikai paprastai praleisdavo Vienaragių akademijoje metus, bet, jei jų vienaragiams prireikdavo daugiau laiko atrasti savo stebuklingas galias ar nespėjus užmegzti ryšio, mokiniai kartais likdavo ilgiau. Užmegztas ryšys liudijo apie glaudžiausią draugystę, o kai tai nutikdavo, mokinio plaukų sruoga nusidažydavo tokia pačia spalva kaip jo vienaragio karčiai. Eivą truputį stebino tai, kad jos su Žvaigžde dar nebuvo užmezgusios ryšio.

– Manai, kad direktorė Raktažolė suvedė mus kartu dėl to, kad abi mėgstame augalus ir gamtą? – paklausė vienaragė.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Galbūt, – atsakė Eiva. – O gal buvo kita priežastis. Dėl direktorės Raktažolės niekada negali būti tikra.

Ponia Raktažolė buvo išmintinga mokyklos direktorė, ji jau daug metų vadovavo Vienaragių akademijai. Direktorė buvo griežta, bet mokėjo elgtis ir labai maloniai.

– Na, kad ir kokie buvo jos sumetimai, labai džiaugiuosi, jog ji taip padarė, – pasakė Žvaigždė. – Įdomu, kada sužinosiu, kokios yra mano stebuklingos galios, ir ar greit užmegsime ryšį.

Eivai suspaudė širdį. Dvi mergaitės iš Safyrų kambario jau buvo užmezgusios ryšį su savo vienaragėmis. Eiva nuolat nerimavo, kad ji kažką daro negerai. Mergaitė daug žinojo apie augalus ir gyvūnus, bet jai prastokai sekėsi skaityti ir rašyti. O jei Žvaigždė niekada neatras savo stebuklingų galių ir jos niekada neužmegs ryšio, nes ji, Eiva, nėra pakankamai protinga, kad padėtų savo vienaragei? Tai būtų siaubinga!

Eiva ir Žvaigždė

Žvaigždė stumtelėjo draugę.

– Gal eikime ir paimkime iš šiltnamio tavo augaliukus?

Eiva nuvijo neramias mintis.

– Ar kai ko nepamiršai? – paklausė ji. – Juk tu dar nepusryčiavusi!

Žvaigždė linksmi sužvengė.

– Kokia aš kvaiša, tampu tokia pati užuomarsa, kaip ir tu, Eiva!

– Tikrai ne! – sukrizeno mergaitė.

Jos su Žvaigžde grįžo į arklides. Eiva surado kibirą ir nuėjo pasemti dangišku uogų. Tačiau pakėlusį pašarų dėžės dangtį, mergaitė sumirksėjo iš nuostabos.

– Čia beveik tuščia! – sušuko ji iš tarpdurio stebėjusiai vienaragei. Eiva apžiūrėjo kitas pašarų dėžes. – Visos apytuštės.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Ką? To negali būti. Sodininkai kiekvieną dieną pripila į dėžes uogų, – tarė Žvaigždė.

Dangiškos uogos augo ant kalnų šlaitų už mokyklos. Uogos buvo ne tik mėgstamas vienaaragių pašaras, jose buvo daugybė vitaminų, kurių reikėjo vienaaragių sveikatai palaikyti ir jų stebuklingoms galioms sustiprinti.

Žvaigždė priėjo pažiūrėti, bet, kyštelėjusi nosį į pažarų dėžę, ją apvertė. Uogų likučiai pažiro ant grindų.

– Žvaigžde! – sušuko Eiva.

– Ak! – aiktelėjo vienaaragė, nosimi braukdama uogas į krūvelę. – Atleisk, Eiva.

– Nesirūpink, – Eiva susėmė uogas ir subėrė jas atgal į dėžę. Mergaitė labai mylėjo Žvaigždę, bet kartais norėdavo, kad jos vienaaragė būtų kiek vikresnė. – Uogų vargiai pakaks vienaaragių pusryčiams. Verčiau pranešiu apie tai mokytojai.

Mokytoja Rozmari dėstė vienaaragių priežiūrą ir buvo atsakinga už arklides.

Eiva ir Žvaigždė

– O dabar pasistiprink, – pasakė Eiva, berdamas uogas į Žvaigždės kibirą.

Vienaragė ėmė šlemšti savo pašarą. Baigusi paskutinę uogų saują, ji viltingai pažvelgė į draugę.

– Ar iki tavo pusryčių dar turime laiko pasodinti naujuosius sodinukus?

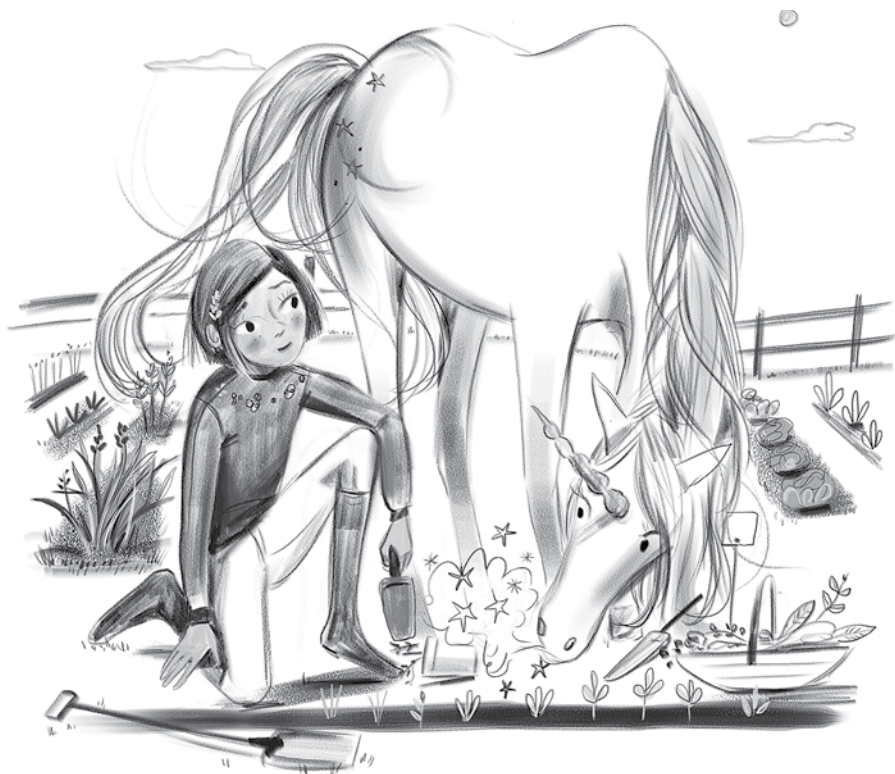
– Jei paskubėsime, – atsakė Eiva.

Pirmiausia Eiva su Žvaigžde nuėjo į įrankių pašiūrę sodininkystės reikmenų, o tada patraukė į šiltnamį augaliukų. Pasidalijusios daiktus, jos viską nusinešė į mažą Eivos darželį.

Pavasario žemė buvo minkšta ir lengvai kasama. Žvaigždė kapsė duobutes, o Eiva tuo tarpu gelbėjo vienaragės iškastus sliokus ir atsargiai pernešdavo juos į naujuosius namus. Paskui mergaitė įstatė kiekvieną sodinuką į duobutę ir sutapšnojo žemę aplinkui. Žvaigždė palinko Eivai prie peties. Paskutinis daigelis buvo mažesnis nei kiti. Vienaragė netyčia bakstelėjo jį nosimi, ir augalėlis nuvirto.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Pokšt! Prie sodinuko sužibo mažytė kibirkštis.

– Ak! – nustebė Eiva.

– Atleisk, aš tokia nerangi, – tarė susirūpinusi Žvaigždė. – Juk nepridariau žalos, tiesa?

– Mane nustebino sužibusi kibirkštis, – Eiva pauostė orą. – Iš kur šis saldus kvapas?

Eiva ir Žvaigždė

– Koks kvapas? – vienaragė atrodė suglumusi.

– Jau išsiskleidė, bet kvepėjo kaip... – Eiva papurtė galvą. – Nieko, regis, man pasirodė. Aki mirką pamaniau, kad atrandi savo stebuklingas galias. Juk būtų nuostabu, jei turėtum stebuklingų augalus veikiančių galių? Tik įsivaizduok, kaip tuomet mums būtų smagu.

Kiekvienas vienaragis turėjo savų stebuklingų gebėjimų. Safyrų kambaryje gyvenančios Sofijos vienaragė mokėjo valdyti šviesą, o Skarletės Liepsnai pakluso ugnis.

Žvaigždė įdėmiai pažvelgė į Eivą.

– Augalus veikianči jėga yra labai galinga. Aš per daug nevikri, kad turėčiau tokių ypatingų gebėjimų.

– Visai nesvarbu, kad tu nerangi. Lažinuosi, jog gali turėti galių valdyti augalus!

Eiva nusibraukė nuo rankų žemes ir paglostė Žvaigždei kaktą.

– Gal pamėgink dar kartą?

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Žvaigždė nuleido galvą ir papūtė ant dirvos. Nieko neįvyko. Labai sergėdamasi neišvartyti sodinukų, vienaragė švelniai perbraukė per juos nosimi.

– Nieko, – liūdnai tarė ji. – Jie tokio paties dydžio kaip anksčiau. Žinojau, kad nemokėsiu stebuklingai veikti augalų.

– Bet taip dar gali nutikti! – Eiva stipriai apkabino vienaragę. – Šiaip ar taip, myliu tave tokią, kokia esi, ir nesvarbu, kokios stebuklingos galios tau skirtos.

Žvaigždė linksmi sužvengė.

Kaip tik tuomet draugės išgirdo kažką spėriai atšoliuojant artyn. Eiva apsidarė ir pamatė savo geriausią draugę Sofiją, atjojančią ant gražiosios vienaragės Vaivorykštės.

– Sofija! Regis, labai skubi! – sušuko Eiva.

– Taip ir yra, – šnopusdama sutiko Sofija. Vaivorykštei stabdant, juodos mergaitės garbanos šoktelėjo jai ant pečių. – Turi joti su manimi.

Eiva ir Žvaigždė

Mokytoja Rozmari nori susitikti su visais mokiniiais prie Žėrinčio ežero. Netrukus prasidės lobių medžioklė!

– O kaip pusryčiai? – paklausė Eiva.

– Įsidėsime juos į kuprines.

– Nejaugi? – nepatikėjo Eiva. – Tu nejuokauji?

– Galiu prisiekti, kad tai tiesa, – atsakė Sofija ir sukryžiuavo rankas ant savo jojimo megztuko su kapišonu. – Direktorė Raktažolė nori, kad kuo greičiau rastume daiktus iš lobių medžioklės sąrašo!

– Kodėl taip skubu? – paklausė Eiva.

– Nežinau, – Sofijos akys blykstelėjo. – Bet ar gi ne nuostabu? Jokime prie ežero ir sužinokime daugiau!

